

Ավետիք Իսահակյան

Սալնո ձորերում, կրովի ձորերում

Սալնո ձորերում, կրովի ձորերում
Հայդուկն է ընկել խոր վերքը սրբաին, -
Վերքը վարդի պես բացված կարմրում,
Ու ձեռքն է գրգել կոտրած հրացանին:

Արնոտ դաշտերում ծղորիդն է ծղորում,
Հայդուկն է ընկել մահվան խոր քրնով.
Հայդուկը հոգում երազ է տեսնում,-
Հայրենի աշխարհն ազա՛տ, ապահո՛վ...

Տեսնում է... արտում շրնկշրնկում,
Փայլուն գերանդին զրնգում է անո՛ւշ.
Ու փոցիս են քաշում սիրուն աղջրկունք՝
Հայդուկի վրրա երգելով անո՛ւշ...

Սալնո ձորերում ամպեր են անցնում,
Հայդուկի վրրա արծիվն է գալիս.
Ա՛խ, սև աչերը արծիվն է հանում.

Հայդուկի վրրա ամպերն են լալիս...

1900

Քյունախտ